

[Wilhelm]

en samlet indvandrerpolitik. Det er desuden vigtigt, at der foretages en koordinering af det arbejde, der udføres i henholdsvis statslig og kommunal regie.

Der bor i dag ca. 100.000 indvandrere her i landet. Tallet 100.000 dækker imidlertid over en meget forskelligartet gruppe. Halvdelen (ca. 50.000) er indvandrere, der er kommet fra de skandinaviske lande eller lande i EF-området. Det er generelt set ikke denne gruppe, der har de store problemer med at være indvandrere, og forslagene retter sig da også først og fremmest mod de 50.000 indvandrere, der kommer fra Jugoslavien, Tyrkiet, Pakistan og en række andre lande i den 3. verden – de såkaldte »fremmedarbejdere«. Det er denne gruppe – og ikke indvandrerne fra Skandinavien eller EF-landene – der er udsat for en omfattende diskriminering og social undertrykkelse, og det er denne gruppe, der har de dårligste forudsætninger for selv at tage kampen op mod den sociale undertrykkelse og fremmedhadet.

Indvandrerens nuværende retssikring er under al kritik. Der ligger ingen faste retningslinjer for, hvornår indvandrerne kan udvises, og det er specielt graverende, at indvandrerne kan udvises vilkårligt gennem nægtelse af fortsat opholdstilladelse. Konsekvenserne af en opretholdelse af disse forhold er både en generel undergravning af den almindelige retssikkerhed og en undergravning af indvandrerens stilling på alle andre områder, idet alle andre rettigheder står og falder med betingelserne for udvisning.

Den manglende retssikring af indvandrerne er imidlertid langt fra den eneste diskriminering, de udsættes for. Indvandrerne har generelt det dårligst betalte arbejde og de farligste og hårdeste job. Arbejdsløsheden blandt indvandrerne ligger højere end den almindelige høje arbejdsløshed. Deres boligstandard er ringere end den, tilsvarende grupper af danskere har. Kulturelt set er indvandrerne underprivilegeret. Deres muligheder for at anvende den offentlige social- og sundhedsservice er ringere osv. Dette er et problem for alle indvandrerne, men det er måske et særlig stort problem for indvandrerbørnene, der vokser op under forhold, hvor de hverken er rodfæstet i det danske samfund eller det samfund, deres forældre kommer fra.

Ud over den diskriminering og undertrykkelse, der her summarisk er nævnt, er fremmedhadet eller racismen et særlig stort problem. Indvandrerne har med jævne mellemrum været udsat for hetzkampagner, og der er intet, der tyder på, at dette ikke også vil være tilfældet fremover. De er blevet beskyldt for at være specielt kriminelle, for at »nasse« på det sociale system, for at være årsagen til, at arbejdsløsheden er så stor m. m. Samtidig oplever mange indvandrere i deres dagligdag en ringeagt – både fra offentlige instanser og fra andre.

Den hetz, der med jævne mellemrum har været og bliver rejst, har altid udmærket sig ved at være uden hold i de faktiske omstændigheder. Det er tidligere af venstresocialisterne blevet dokumenteret, at kriminaliteten ikke er højere blandt indvandrere end blandt danskere. Det er ligeledes blevet påvist, at indvandrerne ikke anvender det sociale system mere end danskere – oven i købet på trods af, at de er en særlig udsat gruppe. Tværtimod er det blevet påvist, at indvandrerne anvender det sociale system mindre end tilsvarende grupper i den danske befolkning. Argumentet om, at det er indvandrerne, der er årsag til den høje arbejdsløshed er i sig selv grotesk, og det bliver endnu mere grotesk, når vi ved, at den indvandrergruppe, der sigtes til – de såkaldte »fremmedarbejdere« – kun består af 50.000 personer, hvoraf kun ca. 30.000 er over 16 år, og hvor det langt fra er hele denne gruppe, der er eller har været i arbejde.

Det er i sig selv fuldstændig uacceptabelt, at indvandrerne er dårligere stillede end danske statsborgere, og det gør ikke sagen bedre, at årsagen til, at indvandrerne er kommet hertil, er, at danske arbejdsgivere krævede dem hertil for at udfylde mangelen på arbejdskraft i slutningen af 60'erne. Den helt overvejende gruppe af indvandrere kom alene af denne årsag, og ingen fik arbejdstilladelse, medmindre de havde et ansættelsesbrev fra en dansk arbejdsgiver. Det var ligeledes en forudsætning, at der ikke kunne anvises kvalificeret dansk arbejdskraft. Efter det første indvandrerstop i 1970 og efter det totale stop i 1973 er der kun kommet få tusinde indvandrere i forbindelse med familiesammenføringer. Den eneste undtagelse er indvandrere fra skandinaviske lande og lan-